

VISE N VIS VLAGZALMVISSEN

TEKST HANS BÖCK BINDEN MARCO WISMEIJER FILM & FOTOGRAFIE STEPHAN OUDE NIJEWEME, HYPO WANDERS

Het loont om een veelbelovende drift een aantal keren te herhalen.

Het stuk van Hypo Wanders in deze vakantiespecial over de rivier de Werra in Thüringen zet het Vise N Vis-team ertoe aan om de daar aanwezige vlagzalmen eens te verrassen met iets nieuws. Veel vliegvisseren zullen van mening zijn dat het anno 2014 onmogelijk is om een nieuw bindpatroon te ontwikkelen. Alles is al wel eens door iemand uitgedacht, zo is de redenering. Achter de vise met Marco gaan we toch de uitdaging aan.

Bijna achteloos schuift Marco een goudkop op de haak. Zoals het bij een echte brainstorm hoort, wordt meteen de vraag gesteld waarom veel vlagzalmnimen eigenlijk van een zware tungsten 'goud'kop zijn voorzien. Tungsten wordt uiteraard gebruikt vanwege het gewicht. Met name de grotere vlagzalmen azen vaak pal tegen de bodem. Een succesvolle vlagzalmnime moet dus een soort 'dieptebom' zijn. Dat daar niet altijd een goudkop voor nodig is, bewijzen bijvoorbeeld de Czechnimfen. Door de haaksteel te voorzien van looddraad of een voorgevormd tungstenlijfje kunnen ook dieptebommen worden gemaakt. Onze voorkeur gaat toch uit naar een tungsten kraal. Afhankelijk van factoren als stroomsnelheid en waterdiepte heb je als vliegvisser gedurende de dag vaak behoefte aan verschillende gewichten van je favoriete vlieg. Hoe hoger de stroomsnelheid en hoe dieper het water, hoe zwaarder de nimf moet zijn om snel genoeg de bodem te kunnen bereiken. Met tungsten kralen zie je in één oogopslag welke uitvoering je gebruikt. Je kunt dus makkelijk naar een zwaardere of lichtere versie omschakelen. Fervente vlagzalmvissers organiseren hun vliegvisdozen vaak naar de diameter van de tungstenkop van hun favoriete vlieg.

Onze vlieg wordt dus van een tungstenkop voorzien. Maar zou die ook goudkleurig moeten zijn? Wanneer de zon op het water schijnt en een nimf met een luchtbel naar het oppervlak stijgt, kan dat in het water een goudkleurig bolletje lijken, dat met een gouden kraal goed geïmiteerd kan worden. Als de zon niet schijnt, lijkt een goudkop dus eigenlijk onlogisch. Een zilverkleurige tungsten kop zou dan een betere keuze zijn. Hierbij gaan we er dan vanuit dat het water helder is. We vragen ons af hoe een luchtbel er onder water uitziet, als de zon niet op het water schijnt en de rivier niet kraakhelder, maar enigszins bruin of groen gekleurd is. De kans dat deze nog steeds zilverkleurig zou zijn, lijkt ons niet groot. Het gegeven dat de Werra op veel plaatsen begroeid is met waterplanten, zou misschien ook nog invloed kunnen hebben. Waarom zou de groene omgeving waarin de nimf zich bevindt, zich niet in de luchtbel kunnen reflecteren? Langs de vele kilometers, waar de Werra door de landerijen stroomt, is de rivier zodanig op beide oevers begroeid, dat er als het ware een dak van bladeren boven de rivier hangt. Dit bladerdek houdt zelfs bij zonnig weer het zonlicht behoorlijk tegen. Onze nimf zou op deze stekken dus tegen groene plantenbedden en onder een groen bladerdek gepresenteerd worden. We zijn eruit! De nimf wordt van een groene tungstenkop voorzien.

Ook de kleur van het lijfje van de nimf houdt ons flink bezig. Lokale vliegvisser hadden ons laten weten dat zwart en bruin de beste kleuren zouden zijn. Wij hebben echter veel vertrouwen in roze. Bij de keuze tussen het geadviseerde bruin en zwart en ons geliefde roze, spelen nog twee overwegingen een rol. Ten eerste het besef dat vliegvisser vaak blijven hangen in bepaalde succesvol gebleken patronen en kleuren. Wanneer de lokale Werra-cracks steeds goed aan zwart en bruin vangen, hoe groot is dan de kans dat men nog andere kleuren gaat proberen? Wij denken dat dit niet voor de hand ligt. In feite geldt dat ook voor onze voorkeur voor roze. Misschien nog wel in grotere mate. Wie zijn wij immers om het advies van lokale vissers, eventueel, in de wind te slaan? Daarnaast is er de altijd terugkerende discussie over kleurgebruik in vliegen in het algemeen. Vaak wordt de kleur aangepast aan de hoeveelheid licht gedurende de dag. We vragen ons af wat een vlagzalm voor kleur kan zien en of het roze van onze dubbing, ook als roze door de vis zal worden ervaren. Nu is dat laatste op zich niet belangrijk. Als de vis de kleur maar associeert met iets eetbaars. Vanuit ons streven om de vlagzalmen van de Werra eens iets anders voor te schotelen, besluiten we het erop te wagen en het lijfje voor het grootste deel roze te maken.

De twee belangrijkste elementen van de vlieg zijn hiermee gekozen. Het wordt een 'Groenkop Vlagzalm Dieptebom' met een roze lijfje. Op basis van de eerste letters van deze kenmerken is een makkelijk te onthouden naam snel gevonden.

Een vlieg is meestal niet compleet met alleen een tungstenkop en een gedubd lijfje. Toch kozen we er bewust voor om de vlieg niet van allerlei onnodige toevoegingen te voorzien. Bij het vlagzalmvissen met zware nimfen móét je eigenlijk geregeld vastzitten. Alleen dan weet je zeker dat je strak genoeg tegen de bodem aan vist. Een logisch gevolg hiervan is dat je vliegen zult verspelen. Tijdens de lange visdagen waarop we met onze GVD de bodem afschraapten, lieten we met twee vissers tientallen vliegen op de bodem achter. De vlieg deed zijn naam eer aan! Door het patroon zo eenvoudig mogelijk te houden, blijft de eventuele frustratie na het verspelen beperkt. Je bindt je voorraad GVD's na een dagje vissen in een uurtje weer op peil.

DE PRAKTIJK

Een zware vlieg zoals de GVD kan op een aantal manieren gevestigd worden. Hoewel we onszelf allesbehalve specialisten in het Czech- of Frenchnimen vinden, denken we dat de vlieg zich ook prima voor deze manieren van vissen leent. Wij kiezen ervoor om de GVD 'klassiek' stroomopwaarts te vissen. De leader die we hierbij gebruiken, bestaat uit een stuk fluorcarbon van 12/00. Op de meeste plaatsen heeft de Werra een diepte waarbij een leader van ongeveer 3,5 meter lengte voldoende is. Aan het einde van de leader knopen we steevast de GVD. Wanneer we boven de GVD nog een of twee kleine zwarte of bruine fuzzy bug-nimfjes (zie DNV, nummer 105) aan een dropperlijntje knopen, nemen de vangsten flink toe. Dat komt hoofdzakelijk door de enorme aantallen kleine vlagzalmen die zich in de Werra in de bovenste waterlaag ophouden. Wanneer je de leader strak stroomopwaarts werpt, kun je vaak binnen een seconde je beetverklapper zien wegschieten. Als de leader de kans krijgt om door de bovenste waterlaag te zinken, zonder kleine vis te haken, vangen we aan de kleine fuzzy bugs ook iets grotere vlagzalmen. Omdat alleen de GVD echt over de bodem schraapt, vangen we de grote vlagzalmen uitsluitend aan deze vlieg. Deze grote vlagzalmen verzamelen zich in diepere geulen en azen op een manier, waarbij ze nauwelijks van hun plaats komen. Wanneer je vlieg verder dan twintig centimeter van de vis over de bodem aangeboden wordt, zal de vlagzalm de vlieg laten gaan. De enige uitzondering hierop is de fase waarin de vlieg, aan het einde van de drift, vanaf de bodem omhoog gevestigd wordt. Op die momenten wil de vis zijn ligplaats nog wel eens verlaten en de vlieg achterna schieten. Voor het vissen heeft dit gedrag van de vlagzalm tot gevolg dat je het water echt uit moet kammen. Zo kan het de moeite waard zijn om een veelbelovende drift een paar keer te herhalen. Na drie ogenschijnlijk identieke driften kan de vierde ineens die veertigplusser opleveren. Blijkbaar kwam de nimf tijdens de eerdere driften net niet dicht genoeg bij de bek van de vis in de buurt, om deze tot een aanbeet te verleiden.

De grotere exemplaren zijn diep te vinden in het najaar.

Voor het bindfilmpje van Marco's GVD-vlieg surf je naar www.vnv.nu/visenis. Daar kun je ook terecht voor een filmpje met uitleg over het nimfvissen op vlagzalm.